

**LADY POL THE BELOVED,
ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН
РАПСОДИЯ ЗА МРАКА И
СВЕТЛИНАТА**

chitanka.info

... Някога, когато светът бил още млад и боговете ходели по земята, в далечните земи на север живеела Лада. Красотата ѝ озарявала нощта и тя светвала ярка като ден, а златото на косите ѝ карало и слънцето да се крие свенливо зад облаците, за да ѝ се радва.

Любела тя всички живи твари, богинята на любовта била. Но най-много любела Буран, краля на северните ветрове. Смекчила тя студената му усмивка и белите зими, стоплила леденото му сърце.

Живеели те честити и щастливи. Живеели те в Двореца на бурите, а от любовта им се родили Южняка, принца на пролетните ветрове и Фурия, принцесата на летните бури...

— Ох, Рич, защо ме караш пак да ти чета таз' легенда... знаеш я наизуст! Освен това е скучна! — Лорна отпусна в скута си измачканата книга с митове и легенди, която четеше.

— Хайде де... — Дълбока кашлица разтърси слабото телце на момчето в леглото. Когато пристъпът отмина, чифт лешникови очи с молба се вдигна към девойката в твърдото болнично кресло. — Знаеш, че ми е любима.

— И въпреки това е банална! Мрак и светлина — ала-бала! — Момичето нацупи пълните си устни, но едното им ъгълче издайнически трепна и се изви нагоре в спотаен смях. Погледна в ококорените очи и продължи да чете:

... Тръгнал на лов за мечки Ереб, бога на мрака. Велик бил ловът, успешен. Тръгнали обратно Ереб и свитата му с песни, с глъчката на гончетата и зова на сребърните рогове. Тръгнали, натоварени с богат улов.

Спрели да отморят при Сребърната река. Потопил Ереб ръка в бистрата вода, за да отмие праха от лицето си. Вдигнал богът очи и затаил дъх. Красивата Лада се къпела на другия бряг на реката. Слънчевите лъчи погалили голото тяло на богинята, капките засияли като скъпоценни камъни във всички цветове на дъгата, а косата ѝ я обгърнала в разкошен плац от течено злато.

Излязла от водата дивната хубавица. Потрепнала от ласката на лекия ветреца, вдигнала белите си ръце, потрепнала отново и се превърнала в грациозна кошута.

Богът на мрака се събудил от унеса си и се изправил на крака. Кошутата го чула и извърнала големите си кадифени очи по посока на

шума. Изплашила се. Видяла черното сърце на стоящия на брега бог и хукнала навътре в гората.

Надул сребърния си рог Ереб, призовавайки за нов сбор ловците. Омайното видение още било пред очите му. Запечатало се дълбоко в сърцето му. Пожелал да я притежава богът на мрака. Ловният му инстинкт се събудил с нов плам. С разширени ноздри последвал тънкия аромат на кошутата. Свитата му изостанала назад, толкова бързо я следвал. Сребърната река и бреговете ѝ отдавна останали зад гърба му. Вековните дървета се сменили със зелени поляни и тучни ливади.

Лада извързала глава и всеки път виждала как преследвачът ѝ я настига. Сърцето ѝ тревожно туптяло в уплах. Кой бил преследвачът ѝ не знаела, но страхът удвоявал и утроявал силите ѝ. Безкрайните зелени поля прелели в сиви каменни прерии. Навлизала в царството на любимия си.

Поспряла, за да поеме дъх и да отпие глътка вода и го призовала на помощ.

Чул Буран уплашения зов на любимата си, яхнал ледена буря и литнал да я пресрещне. Изтощената Лада нагазила във вирчето и водата се оцветила от разкъравените ѝ нозе. Повече не можела да бяга. Нямала сили да поддържа магията и се превърнала отново в жена.

„Буран, сърце мое, къде си? Не мога повече да бягам... ела за мен...“, с шепот зовяла богинята и протягала ръка към небесата.

Ереб най-сетне я настигнал. Като хищник закръжил около красивата Лада. Мракът в него още повече я уплашил и богинята заплакала безпомощно. С две големи крачки я настигнал и се надвесил страшно над нея...

— Ах, спри! Стана страшно! — Рич закри лицето си с ръце. Банката над главата му се разклати от движението и един от включените апарати се разпищя тревожно. — Прескочи малко! Чети нататък! — Момчето игнорира писъка на машините и влетялата в стаята сестра.

— Рич, трябва да вървя на работа след малко... сестрата ще ти дочете легендата...

— Трябва да вървиш, но чак след малко... моля те... така... забравям колко ме боли...

Лорна погледна суетящата се около системите сестра и разтвори отново книгата.

— Не се притеснявайте, госпожице, в добри ръце е. Включих приспивателно в системата, ще заспи след малко.

Девојката вдигна очи към брат си и видя, че той вече се унася. Стана, целуна го по трескавото чело и погали разбърканите къдрици.

„Спи мили мой... обичам те, безкрайно много... утре сутрин ще съм тук още преди да отвориш очи...“

Атока, Тенеси

Стъпките на Лорна отекваха в тишината на болничния коридор. След времето за вечеря частното заведение бе сравнително тихо. По това време повечето обитатели на „Уест Тенеси Неврология“, които можеха да се движат, бяха излезли в двора на чист въздух. Единствено сестрите предаваха дежурство, но стаята им бе далеч от тази на Рич. Затова момичето само се стресна от резкия шум на потракващите си токчета. Радваше се, че няма посетители, които да я гледат укорително, сякаш нарушаваше мира и спокойствието на света или не показваше достатъчно уважение към болните им роднини.

Не те отглеждаха болно момче и не те се грижеха сами за всички сметки. Знаеше, че я гледат с подозрение всеки път, когато идваше. Меките линии на лицето, изящните рамене, стройната фигура и платиненорусата, дълга като воал коса, всичко я отличаваше от местните американци.

Тя се гордееше с тази своя уникалност. Едно от малкото ѝ удоволствия бе да си прави различни прически, а ако Ричи имаше достатъчно сили да я реше, направо изпадаше в нирвана. Понякога връзваше косата си на обикновена опашка, люлееща се, докато пристъпваше в мола или болницата. Друг път я пускаше пухкава и свободна да пада на вълни по раменете ѝ, като водопад по плешките и гърба ѝ. Обичаше да я сплита и на плитки — една голяма и тежка рибя кост или две малки, започващи от челото, обрамчвайки от двете страни главата ѝ. После ги връзваше с ластик на тила. Понякога вплиташе мъниста или перо. Най-обикновено перо — или гарваново, или соколово.

Веднъж намери такова в парк Сентениал. Тогава видя и самата птица, която рязко се спусна, грабна нещо, предполагаше, че малко животинче, гризач и излетя. Перото се завъртя и бавно падна на земята току пред краката ѝ. Спомни си как това я зарадва и се усмихна. Един от малкото мигове, когато забравяше за трудния си живот. Живот, докарал я тъй далеч от родните земи в Атока, Тенеси.

Семейството ѝ дошло на Новия континент преди петнадесет години в търсене на по-добър живот, както и заради политическото преследване на баща ѝ — независим журналист, който се оказал не толкова удобен на руската власт.

Заредили се тежки месеци, докато научи езика, завърши училище и приеме, че животът на родителите ѝ е изпълнен с унижения. Уважавания журналист се оказвал общ работник на строеж, после разносвач на пица, а майка ѝ, завършила биохимия — миячка на чинии в мексикански ресторант. Другаде нямало работа за бежанци от Русия.

Лорна завършила криво-ляво училище, без да намери истински приятели, без да намери сродна душа, с която да сподели тревоги, мъка, радост, любовни трепети... Когато тирът на осемнадесет колела помел старото деу на баща ѝ, отишъл да прибере съпругата си от работа, тя останала наистина сама. Поела грижата за болния си по-малък с няколко години брат и се принудила да си намери работа. Доходоносна, но не приятна и не приемлива.

За реалността я държеше другото ѝ хоби, което започна да тренира още в детството си, подтиквана от дядо си — бой със сабя. Ходеше на уроци и научи няколко танца със сабя. Малко преди да имигрират и малко след като дядо ѝ умря, тя намери на тавана на селската им къща пакет, увит грижливо в кожи, на дъното на пращен сандък. Слънцето нахлу през малкото прозорче, а прашинки затанцуваха на тънката струна светлина. Разгъна кожата внимателно. Когато и последния кат падна, тя ахна. Пред очите ѝ заблестя най-красивото нещо, което някога бе виждала. Стоманата блестеше и сякаш цветовете на дъгата танцуваха по безупречното острие.

Лорна внимателно извади по-лекото от перо оръжие. Това я учуди. Сабята изглеждаше достатъчно тежка и масивна, а дръжката прилепна към ръката ѝ — естествено продължение. Завъртя я леко и зарисува пеперуда около себе си. Възхити се. Сякаш времето забави ход, а околните предмети станаха някак по-ясни и триизмерни. По-

ярки и по-истински. Детето бе като омагьосано. Танцува със сабята дълго, а когато се осъзна, вече бе тъмно. Времето бе отминало като премигване с очи. Внимателно, но и с нежелание прибра острието и внимателно го загърна в кожата.

Първото нещо, което взе, когато семейството ѝ емигрира, бе пакетът. Така и никой от семейството ѝ не разбра за находката ѝ и за заниманията ѝ. Лорна бе сигурна, че дори баща ѝ никога не бе виждал или чувал от баща си за тази сабя. Усещаше странно привличане към нея, сякаш бе част, която отдавна бе изгубила и намерила отново. Част, която винаги ѝ бе липсвала.

Излезе от сградата на отделението и се качи в малка и икономична синя мазда. Излезе без да намали от паркинга, след това се включи в шосе US-51, обръщайки поглед за секунда към местоработата си, а след това зави надясно по 206. След десетина минути шофиране, зави отново надясно по Бийвър роуд, подмина църквата „Река на живота“ и спря пред едноетажна еднофамилна къща, боядисана в странен сив цвят с доловим лилав оттенък.

Къщата не бе нищо особено, но на Лорна ѝ харесваше. Имаше място за паркинг, морава, четири стаи, огромен хол с трапезария и изградена камина от речни камъни, и малка, но закътана веранда с изглед към задния двор. В него се издигаше огромно кленово дърво, чиято сянка ги спасяваше от летните жеги. Точно под този клен Лорна тренираше със сабята всяка нощ. Преди и след работа. Когато бе изнервена и когато бе уморена. Но сега бе твърде рано за тренировка, затова се прибра, преоблече се и си направи купа със салата. Хапна на верандата с чаша бяло вино. И си легна.

Два часа сън. Тренировка. Работа. Колелото се въртеше. „Сабята също“, усмихна се Лорна, преди да заспи.

Звездите грееха над кленовите листа. Светла е нощта. От къщата тихо излезе сянка — почти невидим силует, който застана до дебелия дънер. В най-дълбоката сянка. Там, където мракът е най-малко пронизан от сребърните бледи лъчи на звездното небе. За минута остана неподвижен, сякаш попиваше умиротворението, обхванало природата.

Светът се готвеше за сън.

Десният крак се изнася елегантно напред. Коляното е сгънато под остър ъгъл. Пръстите на крака докосват тревата, после се спуска и

цялото стъпало. Тялото се накланя напред. Левият крак остава назад — невинно бял като слонова кост. Ръцете описват кратки, но плавни движения. В лявата блести сребърен лъч. Или поне така изглежда. Тежестта се прехвърля на десния крак, левият е във въздуха, тялото се извърта на деветдесет градуса, а ръцете се движат бавно и хипнотизиращо.

Струящото сребро описва магични фигури, движи се в невероятна космическа хармония. Постепенно движенията стават все по-бързи, не променяйки плавността и спокойствието на танцуващата фигура. Гъвкавост, баланс и хармония, силует, летящ между звездите, като фея из пролетна градина. Истинска наслада за очите.

Всичко това продължи около половин час. След това Лорна се прибра. Имаше само толкова време, колкото да вземе един душ и да се облече. После се втурна към колата. Пак щеше закъснее, но със сабята винаги губеше представа за времето.

Рич спеше, въпреки че струйки пот се стичаха по бледото му чело. Сънуваше.

Нощно небе — леко сивеещо, но тъмно. Ярка бяла луна грее, но светлината ѝ почти не успява да разтопи мрака. Той сякаш се рее някъде под нея и с широко отворени очи попива животелната надежда, която се излива върху му.

Изведнъж почувства притеснение, нервност, дори уплаха. В крайчеца на небето се появява облак. В началото малък и черен, кълби се, върти се, сякаш в самия му център има буря.

Обхваща го чувство на страх. Рич се тресе и се опитва да отклони очи от облака към луната, но не може. Наблюдава го как нараства. Появява се втори облак мрак, който също започва да се уголемява. После трети... четвърти...

Мрачните облаци се въртят несинхронизирано и хаотично, но бавно обхващат цялото небе и единствено тънка ивица около луната остава свободна. Започват да проблясват светкавици като камшици. Стрелкат се в облациите. Понякога се срещат и избухват в милиони огнени пръски, падащи към него като метеоритен дъжд. От облациите се протягат пипала от мрак, които докосват луната. Чува се стон на болка. Пипалата, все повече и повече, обхващат небесното

светило и започват да го задушават. Стоновете на луната се извиват в един продължителен писък на страдание и мъка...

Рич се събуди целия вир-вода. Изтри стеклата се в очите му пот и погледна през прозореца. Луната светеше спокойно, а облаци не се виждаха. Отпусна напрегнатите си мускули и се облегна на пухената възглавница. Помисли си за Лорна, която бе в леглото си вкъщи. Усмихна се на образа ѝ, но още дълго време не можа да заспи.

* * *

„Каса Мексикана“ се намираше на ключово място на шосе US-51, точно до „Каса бел“. Това бе централното място за спиране и почивка на всички минаващи през Тенеси. Хубава храна, страхотно обслужване, а вечер заведението за бързо хранене се превръщаше в модерен и често посещаван стриптийз бар.

Сеньоритас и мучачас танцуваха или разнасяха питиета на гостите, а няколко от тях предлагаха и услуги в т.нар. от собственика, дон Хуан, „люкс пакет“. Разбира се, всичко си имаше цена. Но който бе готов да си плати, можеше да получи това, което се продаваше.

Хубавото бе, че дон Хуан бе разумен човек и разглеждаше „Каса Мексикана“ като бизнес място — не задължаваше никое от момичетата да прави това, което не иска. По този начин и служителите му бяха доволни, и клиентите — също, което се отразяваше на оборота, което пък правеше него щастлив.

Тази вечер бе като всички други вечери — рекламните светеха, буквите премигваха, паркингът бе пълен с коли, чуваше се музика, от време на време смях и виковете.

Лорна паркира синята мазда на запазеното си място от вътрешната страна на сградата и влезе през задния вход. Чукна юмрук за поздрав с охраната — едър негър, чиято възраст не си личеше по никакъв начин, но бе с дон Хуан от заселването му в САЩ, и чийто бицепс бе колкото главата на теле.

Гримьорната на Лорна бе току зад сцената на клуба и когато седна пред огледалото ясно чу музиката и аплодисментите. Погледна

часовника си. Имаше достатъчно време. Отпи от чашата с фрапе и започна да се преоблича. После се зае с грима и прическата. След двадесетина минути бе готова. Чу началните акорди на „Still of the night“ и излезе.

Танцът ѝ бе един от коронните номера, чакан от редовните посетители и жънещ овации от новите, които случайно се бяха отбили. Полуголо момиче, въртящо с майсторство бляскава сабя не бе често срещана гледка. Красотата ѝ, финеса, меката коса, виеща се като мъгла около главата и хипнотичното проблясване на оръжието обезоръжаваха гостите на „Каса Мексикана“. Дежурна усмивка грееше на устните на рускията. В заведението не оставаше мъж, който да не бе влюбен в нея.

Дон Хуан си позволи един път, още в началото, да ѝ предложи да се съблече напълно и да преспива с по-важните клиенти, но стоманения поглед, който получи, го стресна и го отказа от тези му идеи. Беше сигурен, че ако си позволи пак да я кара да разшири пакета на предлаганите услуги, сабята щеше да танцува по тялото му, а това би било доста болезнено.

И днес, както всяка вечер, Хуан наблюдаваше танца на момичето. Може би за хиляден път, но се чувстваше така, все едно го гледа за първи път. Беше омагьосан от „малката вещичка“, както понякога я наричаше. Богиня бе! В това бе сигурен. Истинска богиня.

В този момент откъм вратата се чу шум и тропот. Дон Хуан се обърна и видя, че има посетители. Нови стари познайници от мътните години в Чикаго.

Не бе очаквал да ги види тук и притеснение стегна сърцето му. „Дано батерията на байпаса издържи.“ Поклащайки се на дебелиите си крака отиде при тях и ги поздрави. Сметките им бяха чисти. Само минавали оттук. Попи потта от челото си с копринена кърпичка с извезаните му инициали. В този миг от тонколоните започна Whitesnake.

Карлос Оскурида бе запленил. Тъмните му, почти черни очи се вторачиха в светлото момиче, чието тяло се извиваше грациозно на сцената. Дългата руса коса бе сплетена и повтаряше като отражение във вода движенията. Ръцете се движеха по някакъв мистичен, източен начин, така както никога не бе виждал. Не танц, а магия. Изяществото бе допълнено и още повече го привлече с бляскавото острие, рисуващо

божествени фигури около съвършеното тяло. Четирите минути минаха като мълния през сърцето му. А когато момичето се поклони и напусна подиума, Карлос излезе от вцепенението си. Бе учуден и едновременно с това възхитен. Стриптиз бар, а тя не се съблече — възхитата му дойде от гордостта, излъчвана от фигурата. Гордост и сила.

Оскурида обаче бе мъж свикнал да получава това, което иска. Да бъде винаги най-силния, най-уважавания. И сега желаше това момиче. Така крехко, така изящно — като китайска порцеланова фигура. Махна на дългогодишния си познат и съдържател на тази дупка. Знаеше какво да направи. Щеше да откупи съкровището на всяка цена. Не! На каквата цена той решише. Знаеше как да принуждава, за да получи принадлежащото му по право.

... Спомни си един миг от детството. Израснал бе в малко ранчо в планинското градче Карерас. Един ден баща му доведе малко диво жребче. Показа го на момчето си и каза:

— Карлито, докажи, че си мъж и ще получиш това конче. — После се засмя и надигна бутилката с текила.

Шестгодишното момче със скъсани панталони и боси крака се хвърли на гърба на животното, но след няма и секунда се озова на земята сред облак прах. Опитите му продължиха цял следобед, но единствено получи няколко рани и навехнат глезен. А баща му седеше, наливаше се и се смееше. Когато със сълзи и лице в кръв Карлито тръгна към дома, за да се измие, той извика:

— Няма конче за скапаното момче. Едно жребче не можеш да обзидиш. Срам си за фамилията.

Хвърли полупразната бутилка текила, която го удари по главата. Карлито изгуби съзнание.

Свести се през нощта. Газената лампа бе изгасена, а той беше превързан. Злоба и омраза изпълниха сърцето му. Измъкна се тихо от леглото и се промъкна в конюшната. Въпреки че беше тъмно като в рог, острото му зрение видя къде е затворено жребчето. Приблужи се до него, стискайки в шепа сено. Подаде го към муцуната на животното, което изпръхтя. В следващия миг ножът се стрелна към гърлото му. Плисна топла кръв. Кончето падна и конвулсии разтърсиха тялото му. Карлито се наведе и намаза лицето си с топлата кръв. После изтича обратно, източи нафтата от камиона на баща си, поля къщата и я запали.

Избяга, без да се обръща назад. А в Карерас се роди легендата за Оскурида^[1], отмъстителния дух.

Любовта на Карлос към хладните оръжия датираше още от момента, в който запали миналото си и сам започна да строи бъдещето си. Империята му се крепеше на страха, който всяваше у конкурентите си, безочieto и жестокостта. В цяла Америка се носеха слухове за начините му на саморазправа. Първо им режеше ушите, с които хранеше домашните си любимци — два добермана, заставяйки нещастната жертва да гледа. После одираше кожата от ръцете им и ги оставяше вързани, докато кучетата огладнеят.

Някои от служителите му бяха виждали хора с оглозгани ръце, още живи, но с преброени дни. Отърваваха се от труповете им, преди да са мъртви. И това правеше не само с крадците или тези, които решаваха, че делът им е по-малък от този, който заслужават. Случвало се бе да присъстват на одиране на лице. Трудно се издържаше на тази гледка, но Оскурида видимо се забавляваше. Както на мъките на жертвите си, така и на пребледнелите лица на подчинените си, които заставяше да гледат. С поучителна цел, разбира се.

А това момиче с меч, което танцуваше сякаш дяволите се надпреварват...

То щеше бъде негово по един или друг начин.

* * *

... минали много години... Ереб взел за жена тъмната красавица Нихта, богинята на Нощта. От страстта им се родили две деца. Но Ереб никога не забравил Лада. Лежал в брачното си ложе с Нихта, но в мислите си целувал и обладал златната кошута, обвивал с пипалата на мрака бялото ѝ тяло. Желаел я до полуда, а с годините тя му се привиждала и наяве, и на сън. А това карало Ереб да беснее, да фучи и да ругае.

Един ден шпионите му, мраколети — черни птици с огнени очи и клюнове, долетели с вест, че Буран и Лада канят всички богове на кралски пир, за да потвърдят пред тях клетвите си.

Канели всички богове, но вест с покана за него не дошла.

— *Защо очакваш покана да получиш?* — попитала го Нихта, — *ти таиш мрачна страст към нея, грозиш щастието ѝ, би била луда да те покани на пира.*

— *Аз съм БОГЪТ НА МРАКА! Аз съм Бог — равен сред равните — разярил се Ереб, полудял от обидата в думите на жена си.*

— *Знам, че я викаш в съня си... знам, че я искаш повече от мен... но тя не е твоя, не ти принадлежи и никога няма да ти принадлежи! Осъзнай се, Ереб!*

Не се смирил богът на Мрака. Не стигнали думите на Нихта до ушите му. В лудостта си прогонил жена си. Извадил Бездна, тъмния си меч, изкован от чернота и злост, и посякъл невръстните си деца, играещи в тронната зала. Разплискала се черната им кръв по мраморния под. Изрекъл Ереб страшно заклинание и от пролялата се кръв създал армия от немъртви и чудовищни твари. Издал заповед за поход към страната на севера и сияйния дворец.

Настанали страшни дни.

Лада и Буран очаквали знатни гости за благороден пир, а на прага им почукал мракът.

Обсадила черната армия от чудовища и немъртви Двореца на бурите. Треперела земята под тътена на чудовищата, огъвали се яките порти на твърдината.

С ужасени очи от върха на Сияйната кула Лада гледала пълчищата в нозете си. Фурия плеснала с ръце и призовала другарките си, летните фурии. Завихрили се бесни ветрове, небето посивяло, спуснали се огромни смерчови фунии. Принцесата на летните бури отметнала глава назад и извила звънък глас. Запяла песни — заклинания. Жега ударила пълчищата, черната армия се заизвивала в гротеската на огнен танц. Разперила ръце с разтворени длани Фурия и се издигнала над твърдината. Плеснала ръце отново и смерчовете помели чудовищата. Ледът им ги смразил, а силата на ветровете в тях ги отпращал надалеко в смъртен полет. Светът се покрил с пелена от сив прах. Ревове на ранени зверове и писъци на ужасени немъртви се разнесли във въздуха.

— *Не можеш да ме спреш, Буране! Не можеш да се скриеш от мен, Лада!* — Гласът на Мрака надвил рева на битката.

Фуниите смерч се издигнали в небесата, сивият прах се разнесъл и погромът на бойното поле се разкрил. Ереб завил от ярост и с

проклетия въздигнал от мрака нови пълчища и нови ужаси.

— Ела при мен, Лада, стани кралица моя и ще пощадя всички мои врагове.

— Никога! — шептяла богинята, но шепотът ѝ стигал до Ереб като любовен зов и го настървявал за битка.

Обединили силите си Буран и децата му.

Обединили сили в битка невидждана и нечувана.

Обединили се в името на семейството и любовта.

Завихрили се ледените северни ветрове призовани от Буран. Притекли му се на помощ великите полярни мечки и всички поданици на Северното кралство. Фурия пеела своите песни заклинания и стоварвала смърч след смърч върху тези, които се измъквали от лапите на мечките и леда на ветровете. Южнякът спуснал мека пролетна омая върху двореца и успял да скрие воините по бойниците и бягащите невинни.

— Години те чаках, богиньо, и търпението ми свършива! — ревял в подножието на крепостта Ереб. — Ела при мен и в дар ще ти поднеса главата на Буран, а децата ти ще пощадя. Ела и ще ги пощадя...

— Как може да има такова зло по света... — възмути се Рич и затвори книгата.

— Рич, от началото на света злото и доброто винаги са в битка за надмощие. — Лорна подскочи, вгълбена в приказката и се засмя.

— Как си млади човече? — В стаята влезе д-р Уилкс.

— Док! Ела да чуеш края на най-най-любимата ми приказка! Кога ще ме пуснеш да си ходя, дооок! — провлачи последните си думи Рич и се усмихна на приятния мъж.

— Рич, докторът няма време за нашите вълшебни истории. — Лорна меко се намеси и подръпна немирния перчем на брат си.

— Винаги имам време за Рич и неговите истории, госпожице Лорна. — Д-р Уилкс намигна на слабото момче в огромното болнично легло и шеговито добави: — Но искам когато оздравееш и станеш велик разказвач на приказки да не забравиш стария си и най-голям почитател.

Момчето засия от щастие, а Лорна погледна с благодарност доктора.

— Госпожице Лорна, изследванията на Рич са готови, показателите му са стабилни. Ще подготвя документите и утре можете да го отведете вкъщи.

Два дена по-късно

— НЕ-Е-Е! — Писъкът на Рич огласи смълчаната къща.

Лорна се втурна с развети коси в стаята и прегърна разтрепераното момче. Слабото телце се тресеше в конвулсии. Девойката го залюля в обятията си и тихо запя люлчина песен. Тя се огледа в стаята и видя разтворената книга с приказката за мрака и светлината.

— Ах, слънце мое... пак си чел за битката, нали? — попита го Лорна с лек укор в гласа.

— Аз... сънувах как мракът поглъща светлината, както в приказката... — Рич се потресе от ужас.

— Но това е само история, скъпи...

— Сънувах... — прекъсна я Рич и повтори, — сънувах как мракът поглъща светлината и обвинява с пипалата си Луната. Както тогава, в началото на света... — Момчето се отскубна от прегръдката на сестра си и погледна към сребърната красавица на небето. След това обърна очи към бледата хубавица седнала до него. — Двореца на бурите падна, обсадата и яростта на Ереб успяха да пометат любовта, тогава, много отдавна. Мракът превзе крепостта и унищожи всички, които се противиха на злата му сила...

— Опомни се, Рич... това е приказка...

— А Любовта стоеше заключена в Сияйната кула в опита си да се спаси. — Момчето не обърна внимание на Лорнините думи и продължи: — Мракът блъскаше отвън, а Лада плачеше, вперила немиждащ поглед във вратите. „Защо...? Защо...?“ не спирала да повтаря плачещата красавица. Мракът разбил вратите и влязъл в кулата с оголения Бездна в ръка. Зад него двама немъртви влачели тялото на Буран и го хвърлили в нозете на Лада...

— Рич, недей... — Лорна започваше да се плаши от случващото се пред нея.

— Писъкът на Лада се смесил с триумфалния рев на Ереб... от Бездна капела кръвта на съпруга ѝ, а тя го молела и го викала да стане и да се върне сред живите. Дори и в този час на мъка Лада не спирала да обича. Всеотдайността ѝ била безгранична. Богът я призовал да се покори, но тя не чувала и не виждала, ослепяла от сълзи. Това го разярило и той вдигнал Бездна над главата си, за да я посече... — Рич замълча. — Ето го злото, същото зло сънувах. Вдигнатият черен меч на мрака и падналата светлина...

— Не си го причинявай, скъпи, недей... било е кошмар. В живота е различно — ние сами ковим съдбата си и решаваме как ще живеем, дали ще сме добри, или лоши.

— Знам. — Рич прегърна Лорна и вдъхна аромата на вечна пролет, който се носеше от косите ѝ. — Кошмар реален... а съдбата не спира да ни изпитва, изпращайки ни трудности. Как искам да съм здрав, как искам да не съм ти в тежест... — Момчето я притисна силно.

— О, мили, не! Не си ми в тежест, как можа да си го помислиш даже... ти си ми всичко на този свят. Хайде, ще легна до теб докато заспиш...

Седмица по-късно

Хладилника бръмчеше тихо, а зъбите на декоративната фигурка на вампир, която Лорна бе подарила на Рич миналия Хелюин, фосфоресцираха на лунната светлина, струяща през прозореца. От хола се чуваше работещ телевизор — някакво късно шоу, което брат ѝ обичаше да гледа. Ехтяха аплодисменти, чуваше се смеха на момчето. А Лорна бе права пред прозореца и се взираше в тъмнината. Не мигаше. Очите ѝ бяха широко отворени. Тялото ѝ бе напрегнато. Тренираните ѝ мускули потрепваха без тя да усеща това. Виждаше двора. Всеки силует се открояваше ясен като осветен от ярко слънце. Умът ѝ бе някъде...

Знаеше, че ще има проблеми. Видя мексикано в заведението. Усещаше мрачния му поглед по тялото си. Лепнеше и омърсяваше. Тогава не реагира. Владееше се перфектно и не се остави да ѝ проличи смущението. Какво точно я смути, сама не знаеше. Можеше да се справи с него, с охраната му, с всички. Стига вярното ѝ оръжие да бе в

ръката ѝ. От тогава започна винаги да носи сабята със себе си. В дълга чанта за статив. Усещаше, че нещо лошо се задава. Нещо старо, древно и зло, което бе протегнало пипалата си — хищна сепия — към нейния свят. Но бе готова. И сега пред прозореца усети присъствието като дъх на леш, невидим, но натрапчив. Съзнанието ѝ се изпразни от мисли. Остави го отворено като фуния и попи околните звуци.

Щурче. Триене на листа едно в друго.

Мяукане на котка в далечината. Скорец.

Търкулване на камъче. Клаксон откъм голямото кръстовище при Сигамор драйв.

Стъпки през три къщи. Дърпане на пердетата от съседка.

Търкулване на камъче.

Лорна извади с едно движение сабята си и застана до вратата. Ослуша се. Прокрадващи се стъпки. Отвори комарника и тихо излезе. Плавна и гъвкава, невидима като черна котка в нощ. Дори очите ѝ не светеха.

Проблесна стомана и мъжът, промъкнал се до вратата, падна с мъртъв стон. Като гръмотевица изтреця падането на пистолета, който бе държал до момента. Момичето рязко се обърна, нанасяйки хоризонтален удар зад гърба си. Глухо хриптене и ново тяло падна.

Нападателят ѝ разбраха, че са разкрити. Излязоха без повече преструвки. Зад тях бе Карлос Оскурида. Държеше пура в устата си. Ето откъде бе дъхът на леш. Хората бяха двайсетина. Нямаше проблем за нея. Усмихна се, а лицето ѝ изрази решителност, гняв и сила.

Проблясък, сребърна дъга и стон.

Деветнадесет.

Завъртане. Удар с крак в гърдите на нападателя. Глухо тупване на дъските.

Осемнадесет.

Рязко пробождаване под мишницата. Нов вик на болка.

Седемнадесет.

Дясната ръка пусна дръжката, сви се в лакътя и мощно се заби в слънчевия сплит на врага.

Шестнадесет.

Отново хвана ръкохватката с две ръце и замахна отдолу нагоре към приближаващия се човек. Стоманата пиеше кръв.

Петнадесет.

Светът загуби цветовете и земята забави въртенето си. Острието рисуваеше спирали, кръгове, сложни пеперуди, впивайки се в меките обвивки на телата на нашествениците, дошли да вземат най-ценното на Лорна.

Не броеше противниците, които падаха един след друг покосени от омагьосаното оръжие. Танцуваеше истинския танц. Този, за който се бе подготвяла цял живот. Танц на смърт за едни, танц на красота и живот за други.

Отново замахна и острието преряза гърлото на едър мъж с мургави черти, който все пак успя да стреля секунда преди да се срещне с всевишния. Лорна усети пареща болка в бедрото си. Загуби опора и падна. Съумя да се извърти, така че да постави острието пред гърдите си, което ѝ спаси живота. Чу звън на метал, когато изкусно изработен нож срещна нейното оръжие. За по-малко от миг, тя промени движението, така че острието се издигна като орел и после го стовари върху главата на дребния мексиканец, който умело бе успял да се промуши през защитата ѝ. Черепът му се разцепи като зряла диня и по лицето на момичето се посипаха пръски кръв и мозък, както и парченца кост.

Изправи се на колене, готова да посрещне следващите нападатели, но нямаше никой. Тогава чу откъм къщата, зад гърба си виковете, които смразиха кръвта ѝ.

— Лорна-а-а! ПОМОЩ!

Рич! Скочи на крака, забравила за куршума в бедрото си и мигом падна от пронизалата я болка. Парчето огнена стомана бе заседнало в бедрената кост. Погледна крака си, целия в кръв. Светът пред очите ѝ започна да се люшка и да избледнява, сякаш планинска мъгла се спускаше над нея. Мъгла, гъста като мляко. Изгуби съзнание. По-скоро съзнанието ѝ се носеше някъде високо, някъде където бе тъмно.

В мрака видя светлилки, някакви двери... тъмна фигура пред нея, която злобно удряше по тях. Разбра, че черния силует иска да влезе в кулата и... не знае защо. Усещаше някакво присъствие затворено. Нещо, което би описала... светло и добро. Черната фигура се обърна към съзнанието ѝ и сякаш очите се възряха. Лорна не виждаше черти, само безформена тъмна материя, но усети прогаряне от злостния поглед. Дръпна се назад и...

Лорна опита да се надигне. Но не можа. Бе вързана и лежеше на някакъв килим. Опита се да фокусира. Да, килимът в стаята на Рич. Направи втори опит да стане, но някой я бутна обратно. Сякаш отдалеч чу:

— Остави я! Не я пипай, нещастнико!

— Млъкни, говнъо! — и изплющяване на шамар. Този звук сякаш избистри зрението ѝ.

Наистина бе в стаята на Рич, който седеше свит в леглото си. До него някаква горила стърчеше, насочила дулото на огромен пистолет към главата му. Обърна се на другата страна и видя Карлос Ескурида. Седнал на стол до вратата. Надвесен напред и вторачил тъмните си очи с цвят на мъртъв въглен в нея.

— Ти... — Лорна изхриптя и прочисти сухото си гърло. — Какво искаш от нас... остави ни!

— Истинска богиня... — шепти на себе си Карлос. — Прекрасна и опасна.

— Какво си ти? Какво искаш от нас! — изкрещя девойката и го вади от унеса.

— Теб.

Лорна знаеше отговора на въпросите си, но когато го чу от устата на мрака нещо се скъса в нея и прободете сърцето ѝ. Мъжкото лице се разми пред очите ѝ, а чернотата изпълни стаята. Този мъж бе възпламенение на злото, което тя сънуваше толкова нощи подред и не смееше да сподели с брат си, за да не го разстрои и да разклати и без това крехкото му здраве. А ето че той бе сега тук в дома им, в светая светих нахлул с кръв и злост, и искаше невъзможното.

— Ти... — Девойката го погледна с цялата твърдост, с която можеше. — Ти нямаш чест. Дай ми сабята и се изправи срещу мен! Не се крий зад гърбовете на горилите си.

— Стига плямпа, мърло! — Яки ръце я повдигнаха като перце и я изправиха в средата на килима. Въпреки огнените пулсации в крака си Лорна този път не загуби разсъдък и прикова очи в мрака пред себе си.

— Дръж се прилично, Рой — изсъска Карлос на горилата и допълни: — Така не се говори на кралица.

— Дай ми меча, господине! — настоя Лорна.

— Пусни момчето. — Карлос направи знак, а Рич не чака друга възможност и се хвърли към сестра си.

— Мракът не може да надвие светлината! — Момчето обърна невиждащите си очи към мексикано. — Тогава, назад във времето ти обезумя и съсече децата си, свои и чужди, погуби крале и кралства... Но когато вдигна Бездна, за да унижиш едничката останала жива светлинка на света, самата природа ти се противопостави.

Лорна стоеше притихнала и не смееше да помръдне, за да не провокира Карлос или горилите му. Слушаше словата на Рич и тайно се надяваше, че това ще ѝ спечели малко време, за да измисли някакъв план.

— Тогава природата се обърна срещу мен и ме погуби, но днес и сега няма сила да ме спре. — Чертите на Карлос се размиваха през ококорения Рич и потръпващата Лорна в прегръдките му. — Да, аз съм онзи, който те любеше през вечността и който те намери и никой и нищо не ще го спре.

Значи е истина... легендата е истина...

Прилив на отчаяние, извиращ от дълбините на изтерзаното ѝ сърце се опитваше да пробие и да изскочи на повърхността, но девойката стисна очи и впи зъби в долната си устна. Металният вкус на собствената ѝ кръв отрезви бучащата ѝ глава и тя не позволи на паниката да я победи.

— Ереб умря! А Лада в отчаянието си се прободеше с Бездна, за да последва съдбата на любимия си. — Рич трепереше като тръстика на бурен вятър и мълвеше в транса си: — Те всички изпаднаха в забвение заради теб. Бездна се разби на късчета безчет. Но надежда винаги ще има, аз знам... От смесената кръв на Лада и Ереб родиха се човеците днешни що ходят, живеят и добруват по света... Затуй едни са тъй добри, затуй пък други са зловещи...

— Стига хлапашки брътвежи, момче. — Стоманата в кроткия мек глас на Карлос прекъсна тирадата на Рич, преряза момчето и то се преве на две, свличайки се в краката на безмълвната девойка.

— Не ще ти дам сестра си, не ще ти даром дам аз любовта, не ще ти дам...

— Върни ми сабята, убиецо, и се изправи срещу мен! — Лорна проговори и отново вдигна очи към чернотата.

„Красива, горда и кървава. Силна. Не е крехката красавица от легендите.“ Карлос се изкуши да ѝ върне оръжието и да опита целувката на стоманата ѝ. „Силна и опасна. Не... първо ще опитам целувките на розовите устни и гъвкавостта на божественото ѝ тяло... пък после... да, после ще си поиграем и на дуел със саби.“

— Рой, време е младият господин да си ляга. Изведи госпожицата, а аз ще го приспя с нова приказка. — Карлос оголи зъби в подобие на усмивка.

— Не-е-е! Не ще ти дам сестра си!

Рич се изправи и се вкопчи в овързаната Лорна с всички сили.

— Този път силата не ще победи! Аз не ти я давам, не ти давам надеждата си... тя е всичко, които имам...

— Недей, Рич, не ме мисли... ще преживеем и това изпитание...

— Лорна шепнеше успокояващо в ухото на брат си. — Обичам те, слънце мое.

— Обичам те, сестричке. Давам живота си за теб.

Рич се надигна на пръсти и целуна с треперещи устни челото на сестра си. Мястото на целувката засия и озари стаята със силна златна светлина. Момчето се огледа и с побеляло лице се свлече в несвяст на килима. Въжетата, с които беше овързана с тих шепот се разпаднаха, а тя, освободена, се издигна на десетина сантиметра във въздуха с разтворени длани и отметната назад глава. Водопадът от коса, доскоро вплетен в любимите сложни плетеници на Лорна също се освободи и се разпиля на дипли по шията, раменете и гърба, за да се отпусне в пухкав разкош като наметало. Сияещият знак на челото ѝ пулсираше все по-силно и с все по-голям интензитет. Карлос и горилите му ревяха от изгарящата ги светлина и криеха лица в ръцете си захвърлили пистолети, захвърлили мъжкарските пози.

Скоро грациозното тяло във въздуха сякаш се разтвори и на негово място се появи онази, древната красавица — богинята на любовта. Тя отвори очи и с твърд поглед и овладян глас проговори:

— Нямах вече власт в този свят, в това време, о, Ереб, о, Мрако бесен. Не ще ти дам да тъпчеш и унижаваш веч' невинни души. Нито тез', що сега се опитваш да завладееш и потъпчеш обичта. И в своята нетленна форма ще се грижа аз за хората, що любят и обичат; и братската обич и сестринската нежност са по-големи и по-велики и от най-добрия меч, и най-великото оръжие. Наказвам те аз, Карлос, за туй

що злото ти приел си за свой път, за свое наследство. Наказвам те и нивга ти не ще прогледнеш пак... Наказвам теб, Еребе — мрак си ти и в мрак ще останеш навеки.

Богинята се спусна на земята, знакът на челото ѝ сияеше в златната си сила. Карлос чуваше всички думи, а всяка от тях се забиваше като стоманен чук в мозъка му с прогаряща болка. Изрева в агония и със стиснати зъби се осмели да погледне през полуотворените си клепачи към говорещата богиня.

И това беше краят му.

Богинята пристъпи и застана точно пред него. Хвана с ръце неговите, криещи лицето му, отстрани ги и го застави да я погледне. Той нямаше сили да ѝ се противопостави и отвърна на властния ѝ поглед.

— Свърши се. — Лада се изправи, а знакът на челото ѝ засия — тя се наведе и целуна всяко от очите му.

Неистов животински рев огласи въздуха и разтреса къщата. Стените се напукаха, стъклата на прозорците се пръснаха на хиляди парченца. Неиде в далечината се чу изплашен кучешки лай и вой на изплашени котки.

Карлос падна на земята и се затъркаля превит, с ръце, закрили очите. Между пръстите му се процеждаше черна кръв.

Лада бе изчезнала, а на нейно място стоеше треперещата Лорна — все още неориентирана в ситуацията, но силна и здрава. Нямаше следа от раната ѝ, освен окървавените ѝ дрехи. Тя се втурна към все още изпадналия в безсъзнание Рич и нежно го взе в обятията си. Повдигна главата му в скута си и леко потупа страните му, за да го свести. Момчето въздъхна, изкашля се и отвори очи. Видя обичното лице и разкошните коси, надвесени над него:

— Победихме ли?

— Май, да... — Лорна се засмя и му подръпна рошавия перчем.

— Май ще пишем нова приказка с нов край.

— И то какъв!

Две седмици по-късно

Лекарите така и не успяха да дадат нито логично, нито научно, нито каквото и да е обяснение как така изведнъж неизлечимо болният

Рич се оказа здрав. И излекуван.

Приеха в болницата Карлос — вече бивш гангстер, с кървави кратери вместо очи. Естествено, констатацията на петчленната лекарска комисия беше пълна слепота.

Д-р Уилкс с огромно удоволствие подписа и последният документ и последната епикриза за състоянието на момчето, и лично ги изпроводи до главния изход на болницата. Зад него сестрите, когато си мислеха, че никой не ги гледа, тайно бършеха зачервените си от умиление очи.

Все пак спазиха традицията и Рич се повози за последно, ама наистина за последно в болничната количка.

А там, на изхода, със соколово перо в косите го чакаше бляскавата Лорна с още по-бляскавата си усмивка и ослепителната красота.

Братът и сестрата се качиха в малката кола на Лорна и напуснаха завинаги Атока.

А на задната седалка в калъфа прилежно прибрана спеше Обич, сабията на Лорна.

---

[1] Мрак (исп.). — Бел.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.